

Органи поліції охорони утворені як територіальні органи Національної поліції, є правонаступниками Департаменту Державної служби охорони при Міністерстві внутрішніх справ та відповідних державних установ Державної служби охорони при Міністерстві внутрішніх справ, що ліквідуються в установленому законодавством порядку. Департамент Державної служби охорони при Міністерстві внутрішніх справ України, який відповідно до Положення про Департамент Державної служби охорони при Міністерстві внутрішніх справ України, затверджений наказом МВС України від 13 жовтня 2005 р. [4] є головним органом у системі Державної служби охорони при Міністерстві внутрішніх справ України, який координує здійснювані нею заходи з охорони об'єктів усіх форм власності та забезпечення особистої безпеки громадян і є підпорядкованим Міністру внутрішніх справ України.

Згідно з інформацією, що надано на офіційному сайті Національної поліції України, поліція охорони є територіальним органом Національної поліції України, яка відповідно до покладених на неї завдань здійснює охорону об'єктів права державної власності на договірних засадах [5]. Департамент є головним органом у системі поліції охорони, який координує здійснювані нею заходи з охорони об'єктів всіх форм власності майна, фізичних осіб (забезпечення їх особистої безпеки), організовує та здійснює контроль за діяльністю підрозділів поліції охорони, надає їм організаційно-методичну і практичну допомогу та здійснює інформаційно-аналітичне забезпечення керівництва Національної поліції і органів державної влади про стан вирішення питань, що належать до його компетенції.

Отже, діяльність Національної поліції України, як і інших суб'єктів адміністративно-правового захисту приватної власності спрямована на забезпечення правопорядку в сфері відносин власності шляхом реалізації правових засобів попередження, припинення посягань на об'єкти власності і застосування заходів адміністративної відповідальності до порушників.

Список бібліографічних посилань

1. Марущак Ю. В. Адміністративно-правова охорона майнових та немайнових прав власності в Україні. URL: <http://pravoznavec.com.ua/period/article/43430/%DE> (дата звернення: 20.09.2017).
2. Про Національну поліцію : закон України від 02.07.2015. *Відомості Верховної Ради України*. 2015. № 40–41. Ст. 379.
3. Питання функціонування органів поліції охорони як територіальних органів Національної поліції та ліквідації деяких територіальних органів Міністерства внутрішніх справ : постанова Кабінету Міністрів України від 13.10.2015. *Офіційний вісник України*. 2015. № 84. Ст. 2814.
4. Положення про Департамент Державної служби охорони при Міністерстві внутрішніх справ України : наказ МВС України від 13.10.2005. *Офіційний вісник України*. 2005. № 44. Ст. 2782.
5. Національна поліція України : офіційний сайт. URL: <https://www.npu.gov.ua/uk/publish/article/1821740> (дата звернення: 30.09.2017).

Одержано 01.11.2017

УДК 351.74

Роман Васильович БАРАНЕНКО,

кандидат технічних наук, доцент,

професор кафедри професійних та спеціальних дисциплін

Херсонського факультету Одеського державного університету внутрішніх справ;

Карина Олегівна ТУРЖАВСЬКА,

курсант 2 курсу Херсонського факультету

Одеського державного університету внутрішніх справ;

Олена Ярославівна ЛИТВИН,

студентка 3 курсу Херсонського факультету

Одеського державного університету внутрішніх справ

АНАЛІЗ КВАЛІФІКАЦІЙНИХ ВИМОГ ДО КІБЕРПОЛІЦЕЙСЬКИХ

Однією з найважливіших соціальних проблем сьогодення – це протидія правопорушенням у сфері суспільно-інформаційних відносин. Тобто, мається на увазі таке поняття як кіберзлочинність – злочинність у кіберпросторі.

Для підготовки фахівців з кібербезпеки для Національної поліції України на даний час використовується багато критеріїв. Існують особливі вимоги для інспекторів кіберполіції та для спеціальних агентів інформаційних технологій.

По-перше, потрібно мати прагнення до змін. Тобто повинно бути бажання розвитку самого підрозділу і прагнення втілити до життя цілі, які поставлені перед підрозділом. По-друге, особа повинна бути громадянином України, досягти 21-річного віку та не мати судимостей. По-третє, рекомендовано мати юридичну освіту. Звичайно, є випадки, коли людина може не мати саме юридичної освіти, але це бажаний критерій при відборі. Важливим критерієм є володіння українською мовою, а також іноземною (бажано англійською). Якщо говорити про інспектора кіберполіції, то йому необхідно володіти гарними фізичними навичками, а також знати чинне законодавство України у сфері правоохоронної діяльності.

Звичайно, оскільки кіберполіція займається протидією злочинів у кіберпросторі, то кожен кіберполіцейський повинен володіти основами комп'ютерної грамотності на рівні досвідченого користувача, мати мінімальні навички комп'ютерно-технічних досліджень, а також аналітичні здібності. Зрозуміти, як стався злочин у кіберпросторі, без аналітичних здібностей неможливо.

Спеціальному агенту з інформаційних технологій потрібні навички, які відрізняються від навичок інспектора. А сам спеціальний агент повинен розуміти принципи організації мережної безпеки, мати навички роботи у сфері обчислювальної техніки та програмування (досвід програмування мовами високого та низького рівня і реверс-інжинірингу шкідливого програмного забезпечення), ну і звісно схильність до аналізу слідів, залишених у ході атак експлоїтів та шкідливого забезпечення.

Взагалі, при підготовці фахівців з кібербезпеки виникають деякі труднощі: при відборі закривають очі на відсутність деяких навичок у спеціальних агентів або недостатню фізичну підготовку інспекторів. Крім того злочинці при вчиненні комп'ютерних злочинів все частіше використовують шифрування для приховування їх слідів, що підвищує складність їх розкриття.

Україна рухається вперед на шляху розвитку власної кіберполіції. Для покращення результатів роботи цього підрозділу необхідно більш якісно відбирати працівників, а відібраних тренувати та навчати у повному обсязі. Важливим є застосування у повсякденній роботі передового досвіду працівників кіберполіції з інших країн. А найголовніше – це політична воля до змін! Якщо послідовно дотримуватися поставлених цілей та вимог, то українська кіберполіція буде якісно працювати й забезпечувати громадянам захист їх прав і свобод.

Одержано 03.11.2017

УДК 340.1

Юлія Олегівна БЕЗУСА,

*старший викладач кафедри теорії та історії держави і права
факультету № 1 Харківського національного університету внутрішніх справ;
ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-0494-6525>*

ДЕЯКІ НАУКОВО-ТЕОРЕТИЧНІ ПИТАННЯ СИСТЕМАТИЗАЦІЇ НОРМАТИВНО-ПРАВОВИХ АКТІВ КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

Динаміка суспільного життя детермінує інтенсивність нормотворчого процесу, внаслідок чого в нашій країні прийнято величезну кількість різноманітних правових нормативних актів. Своєю чергою, Кабінетом Міністрів України, як вищим державним органом в системі органів виконавчої влади, приймаються нові, змінюються існуючі, відміняються застарілі нормативно правові акти. Це об'єктивно призводить до нагромадження нормативно-правового матеріалу, незручностей у користуванні ним, виникнення спірних питань та колізій.

Для спрощення та ефективності орієнтування в такому великому нормативному матеріалі його слід не тільки якісно постійно оновлювати, але й приводити до певної системи. Тому нагальною науковою та прикладною є проблема впорядкування зазначених актів за визначеною методологією. Як вказує Т. В. Гавашелі, проблеми систематизації існують в правових системах, що